

měťfesení nebylo. No, a ona se pak o tom celý den bála mluvit, aby si lidi nemysleli, že má halucinace. Nikdy jsem v písničkách nehlásal nějaké jistoty. Chtěl jsem, aby ty věci spíš samy přišly a samy promluvíly.

Opustíme-li nitro a vstoupíme-li do reality: jak jsi prožil normalizaci a život v reálném socialismu?

Já jsem dítě lidově - demokratického a socialistického zřízení: v dobrém i ve špatném. Vyrůstal jsem mezi kladnými hrdiny: beznohý letec Meresjev, Timur a jeho parta ... Měl jsem je rád. Horší to bylo s hudbou. Častušky (... nad družstevním lánem vrána krákorá, v poli neoraném nikdo neorá ...), ča-ča (Kuba sí, Jenkí no, ne, lid neprodá svou kůži lacino ... Jenkí no, Kuba sí, ať se blýská na časy! Ča-ča-ča!), socpopík (Máš přání, jako capart má, mít nové apartmá ...). My jsme měli tzv. rozhlas po drátě, co šel 'bez proudu', 'zadarmo', takže jsem se těmhle songy rovnou probouzel. Někdy jsem i blinkal. Parhátuju se, jak jsem poprvé viděl v televizi Karla Gotta, zpíval 'Já nevěřím na svatého Huberta, já nevěřím ani na čerta'. Několik dní mi z toho bylo špatně, protože zpíval takovým nosovým hlasem, a pořád jsem si to musel tím nosovým hlasem opakovat. Myslím, že ty písničky na mě působily takhle fyziologicky, protože skrze ty lidi a hudbu procházela dost silná energie, i když taková zvláštní. Ale to je asi těžký. Minulý týden ve Svidníku mi jedna dívčina řekla, že musela z koncertu odejít, protože cítila, že jí to vysává energii. Že když neodejde, tak že už z té židle nevstane nikdy, jak kdyby si dala moc silnýho jointa. Zato den předtím prý byla na nějaký deathmetalový kapele, a to že jí došlo skvěle.

Jak je tobě ve světlech reflektorů?

Tedy reflektory, to je katastrofa. Jeden čas mi to nevadilo, to byl takový vrchol popularity na začátku osmdesátých let. Potom jsem ale pár let nehrál, a když jsem začal znova, bylo to úplně jinak - kostelíky, svíčky, hrstky spřízněných duší, kouzelné akustiky, prostě takový pelíšky, kde jsem se mohl schovat za šero, svíčky a hudbu. Nějak jsem na techniku zcitlivěl, bude to něco dědicného. Měl jsem pradědečka, který celý život odmítal jezdit vlakem, a vypadá to, že to mám po něm. Když mi teď namíří do očí reflektory, do obličejů vrazí mikrofon, tak si připadám jak laboratorní králik. Klepou se mi ruce, protože nechápu, co tam dělám. Není to tréma, ale náhlá ztráta ži-

votního smyslu. Naštěstí jindy je to zas docela dobré hec, výborně jsem si třeba zahrál v Hedči na festáku po hardcorových kapelách.

Jak vypadá janotovský 'vrchol popularity'?

No, spíš jak vypadal. Skvěle, a jsem rád, že jsem to mohl zažít. Lépe se hladoví tomu, kdo se někdy v životě dosyta najedl. To byly třeba dva vyprodané koncerty denně, jeden od 16 a druhý od 20 hodin. Sluší se podotknout, že se hrálo za cesták, aby si to někdo nevykládal jako hon po mamonu.

Čím si vysvětluješ, že tě ti lidé hledali? A taky že tě našli?

Já myslím, že jsem byl v té době jejich mluvčím, mluvčím jejich života. Že se mohli přihlásit k něčemu vlastnímu, k tomu svému zapomenutému životu, se kterým nikdo kolem nesouhlasil.

A kde se odvaha téhle výpovědi vzala v tobě?

To je docela jednoduché. To nebyla odvaha, ale otázka přežití. Hrozilo, že pojdu steskem, jako zvíře v kleci.

A kdy přišla ta vůle, že to uděláš právě hudbou? Mohl jsi malovat, tančit, izolovat se.

Nejhorší je, že já jsem nebyl nadanej vůbec na nic. Jenom na snění, odplouvání, samotu ... Ale ten proud života, který šel z prvních desek Beatles a Stounů ve mně probudil ještě jiného člověka, kterej najednou měl i své kamarády, i když někde hodně daleko. Tak jsem u té hudby už zůstal.

Nicméně tvá hudba je o jiných vibracích, pohybuje se v jiné dimenzi, nežli třeba stounovská Sympathy For The Devil.

Nu, v něčem možná ne. Já bych řekl, že jsem stejný rebelant a že svým způsobem jdu stejně tvrdě po hraně věcí jako třeba kapely, který to mají v popisu práce. Myslím, že i mě vždycky zajímal skok do propasti, abys zkusil, jestli dokážeš letět. Jenomže to беру přes jiné věci. Je nutné ale podotknout, že jako muzikant jsem byl takový pako, že jsem nedokázal nic okopírovat. Takže nezbývalo než hledat vlastní cestičky, jak si s hudbou povídat.

Je těžké tenhle dialog najít?

Asi jako každé učení. Asi tak obtížné jako pamatovat si a vyprávět sny. Rozpoznávat stav spánku a probouzení a umět vynaložit práci na zapamatování toho, co ze snu zbyde - protože po probuzení všechno mžikem mizí.

*Chvíli chutnáš chlebem
chvíli trpkou trávou polních cest
chvíli jasná ohněm
chvíli ledem
jsi můj druhý břeh*

(Jsi můj druhý břeh)

A tahle cesta je v tvém případě jednou se zřejmým počátkem a koncem, anebo se klikatí, ztrácí a je plná křížovatek?

Nesmírně jednoduchá je v tom, že uvnitř pořád svítí maják. I když si ho člověk neuvědomuje. V tom je to nesmírně jednoduché. Ten maják pořád ukazuje, jestli pluješ správně - ať už je to při hraní a skládání písniček, nebo v čekmolviv v životě. Těžké na tom je, že to není nic, co by člověk poznal a jednou provždy věděl, co je správně. Musí to pokaždé řešit úplně od začátku. Kdesi uvnitř člověk přesně ví, jaké rozhodnutí je správné, ale zároveň ho ovijí tisíce nití, které mu našeptávají tisíce důvodů, proč to udělat jinak.

Ovšem k tomu 'správnému' je cesta daleko těžší než k těm výmluvám: jsi 'unavený', 'nemáš čas', 'ono to počká', 'nikdo se to nedozví' ... atd. atd.

Pochybují, že by někdy výmluvy někomu ulehčily život. Ale asi bych měl vysvětlit, co v hudbě myslím pod tím 'správné'. Před lety mi Sláva Padrúněk, brácha slavného basového kytaristy, vyprávěl o své práci agronoma v Rovensku. Jak experimentuje s pěstováním sóji, jak v noci lítá do kravína, protože lidi na to kašlou, a tak. Když jsem se ho ptal, proč do toho tolik šlape, řekl, že vždycky chtěl do té své práce vnést všechny věci, kvůli kterým miloval rockovou hudbu. Od té doby si to dobře pamatuji - že v dobré hudbě je něco, co můžete přenést jako 'dobré' kamkoliv jinde. Když za mnou chodí lidi s tím, jestli bych jim nezahrál na benefičních akcích, tak je to pro mě takové hodnocení. Protože já ve svých textech nemluví ani o ekologii, ani o lidských a zvířecích právech, a oni tam přesto ty sympatie, tu vzájemnost cítí.

Co tvoje účast na albu Bacha drogy?

To je pro mě taková pocta. Z toho alba vanou místy dost drsný nálady, které jsem jen těžko vydechával. Ale stejně jsem rád, že stojím na téhle straně, s té-

*Sedíš pod kamenným koněm
s jedinou písničkou
A vítr si pohrává s ohněm
Ulice prázdné chrámy a zaprášené knihy
Řeky květiny sny
Vidíme tě ještě chvíli
A potom mizíš
Ztracený ve světě*

(Ztracený ve světě)